

որ արդէն փայլուն յաղթանակներ կը տանի Խոսալիայէն վերջ Ֆրանսայի մէջ՝ Զ. Մուլթաֆեան է որ Մուրատեան սաներու բժիշկ — ճարտարագէտ — քիմիագէտ — դեղագործ պարին մէջ կը ծաղկի որպէս գեղարուեստի նուիրուող հոգի:

Կը մաղթենք որ յարաճուն ըլլայ իր վերելքը դէպ ի արուեստի անմատոյց գազաթները, ի պարծանս հայ հանճարին և Մ. Ռափ. զարաւոր հաստատութեան:

ՄՈՒՐԱՏԵԱՆ ՊՍԱԿԱՒՈՐ ԶՈՅԳ ՄԸ ՄԱՍՆԱԳԷՏ ԵՒՍ

Նկարիչ Մուլթաֆեանէ զատ, 1932ի ընթացքին համալսարանական վկայական ստացան մասնագէտի տիտղոսով մեր երկու սաներն եւս, Յակոբ Դաւիթեան և Յովսէփ Գասբանտիլեան:

ՅԱԿՈԲ ԴԱՎԻԹԵԱՆ, ծնած ի Գեպիւսիէ (Սուեփա, Անտիոք) 1909ին, Մուրատեան ճրիւղարժ սաներու կարգէն, շնորհիւ իր տոկուն և յարատեւ աշխատութեան աւարտեց մեր վենետկոյ Մ. Ռափ. վարժարանը 1925-1929. և ի վարժատուութիւն իր աշխատանքին և ազնիւ ու կարգապահ ընթացքին՝ արժանի դատուեցաւ Մուրատեան համալսարանական թոշակի: 1929ի աշնան անցաւ Փարիզ և արձանագրուեցաւ Ecole Nationale des Ponts et chausséesի ընթացքին: Զոհողութեամբ և օրինակելի ջանքերով արձակուրդի օրերուն շահեցաւ նախապատրաստական ամբողջ տարւոյ մը ընթացքը և 1929-32 շրջանին՝ երազ ու փայլուն կերպով աւարտեց յիշեալ բարձրագոյն հաստատութեան ընթացքը, ստանալով Երևոյրեան Զարտարագէտ — Ingénieur des Constructions Civiles — տիտղոսը: Հայրենիք վերադարձին ան արդէն իր ազգային կրթական և գիտական լուրջ պաշարով և հայրենասէրի ու բարոյագէտի առաւելութիւններով փայլելով՝ կոչուեցաւ որպէս Վարիչ-Տնօրէն Լաւորիկէի (Լաթաքիոյ) Մ. Յակոբեանց Ազգ. վարժարանին, ունենալով իրեն գործակից չորս ուսուցիչ և հինգ ուսուցչուհի: Աշակերտութեան թիւը 250 է:

Մասնագիտութեան մը փայլուն ասպարէզը թողած, յանձն առնել կրթական գործ մը, եթէ մեծ զոհողութիւն մըն է շատերու համար, սակայն ազգասէր հոգւոյ մը համար՝ որպիսին է Պ. Յ. Դաւիթեան, նուիրական գործ մը կը դառնայ, հետեւելով անմահն Պէշիքթաշլեանի և նմաններու լուսահետ շաւղին:

Բարոյական մաքուր կրթութիւն և տոհմային գիտութեանց աւանդումը միայն կրնան կանգնել ազգը և փրկել օտարացումէ: Եւ որքան մեծ է մեր սերունդին կարօտութիւնը այս մասին, այնքան մեծ է ազգին գնահատութիւնը և քաջալերանքը մեր դաստիարակներուն հանդէպ. բաւ է որ անոնք ունենան պահանջուած ձիրքերը:

ՅՈՎՍԷՓ ԳԱՍԲԱՆՏԻԼԵԱՆ (Տրապիզոնցի), նոյնպէս աշակերտ Մ. Ռ. վարժարանի, քառամեայ շրջանէ մը յետոյ (1928-32) անցեալ ամառ Դեղագործի վկայականն ստացաւ Փաւիայի համալսարանէն և յետ պետական յաջող քննութեան մ'ալ ան մտաւ գործնական ասպարէզին մէջ:

Երեքին ալ մեր լիասիրտ մաղթանքները փայլուն յաջողութեան՝ ազգանուէր գործունէութեամբ:



Ճարտարագէտ Յ. Դաւիթեան

ԽՄԲ.

ԶԱՐ ԱԶՔԵՐ

Դաշտն էր խոպան. բազուկն երկաթ՝ մըշակին Զայն կը ճեղքէր թուխ կոշտերով դէզ առ դէզ, Երկու գոմէշ դեռ չըտեսած սամետին Կառչած էին գութանին հետ լարի պէս:

Եղջիւրներուն փայլը կ'անցնէր լեռնէ լեռ շըպարտ երգի վանկերուն հետ հօտաղին. Թանձըր շոգին աղօսէն դուրս կը ժայթքէր Ու գինով էր մըշակն հոտով թարմ հողին:

Մինչ երկընքի պարզութենէն ցորեկուան Արեւն անոնց հասակին հետ կը խաղար, Ու կը զըծուէր աշխատանքի յուշարձան Լայնափեռեկ աղօսին մէջ միալար:

Փարիզ, 1932

Օձահըմայ երբոր հայեացք մը դեղին Զար աչքերով շանթեց ճամբուն եզերքէն. — Ա՛հ կ'ուզէի որ այժմ իսկոյն քար կըտարին Մըշակն այս ժիր ու գոմէշներն հըրեղէն: —

Ու կանգնեցաւ հիացումով դիւական Խարդաւանող աչքերուն մէջ ժահր ու թոյն. Բայց անհոգ էր մըշակն երգով յաղթական. Եղջիւրներէն աստղեր կախած երկնագոյն:

Յանկարծ դըպան դեղին աչքերն ուլունքին. — Անէ՛ծք, գոչեց ու սարսափով հեռացաւ. Երկու ժայռեր պատուեցան դղրագահին, Մրրիկի պէս նախանձը չար սուզուեցաւ:

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՎՏԱՆԵՍԵԱՆ

Հ Ե Շ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Կ'ո՞րքս արբենալ ես այս իրիկուն, Սրտիս հետ՝ լացող հովերուն յանձնել Կեանքի դառնութիւնն ու խորհուրդն անել. Կ'ուզեմ արբենալ ես այս իրիկուն:

Ինչո՞ւ սընանիլ յիշատակներով, Անոնք բերաւոր վէրքեր կը բանան. Ճամբաս երկար է, կարօտս անսահման, Ինչո՞ւ սընանիլ յիշատակներով:

Մարտի տրտմանոյ, աստղագարդ գիշեր, Զայն տուր ցաւերուս՝ և օրը՛ հոգիս, Ատղերուդ լոյսով առաջնորդէ՛ զիս. Մարտի տրտմանոյ, աստղագարդ գիշեր:

Տանիքներուն տակ ննջող աղանի, Քու անմեղ սիրով և անոյշ քունով Հաղորդէ՛ հոգիս՝ յոգնած ու գինով. Տանիքներուն տակ ննջող աղանի:

Դամբանին վերեւ սըզաւէր նոճի, Իմ հոգւոյս պէս լուռ, խոհուն ու դալար, Եղի՛ր հովանի՛ մարմնի՛ս ցրտահար, Դամբանին վերեւ՝ սըզաւէր նոճի:

Տերեւներուն մէջ սրտառո՛ւջ զեփիւռ, Քրտնագոծ ճակտիս համբոյր տուր նորէն, Ի՛ջի՛ր ուսերուս, կուրծքիս, մեղմօրէն, Տերեւներուն մէջ սրտառո՛ւջ զեփիւռ:

Ժայռին կատարէն թաւալո՛ղ շըրվէժ, Փըրփուրներուդ հետ արցունքներըս տար Ծովերէն անդին ափունքներ օտար. Ժայռին կատարէն թաւալո՛ղ շըրվէժ:

Գիշերուան ծոցէն ծագո՛ղ արշալոյս, Ճառագայթներուդ ջերմութեամբ օժէ վէրքերը սրտիս՝ խորո՛ւնկ ու դըմնէ. Գիշերուան ծոցէն ծագո՛ղ արշալոյս:

Երկնից ու երկրի հըզօ՛ր Արարիչ, Ո՛յժ տուր քայլերուս, աղօթք շրթներուս, Զախջախ գընացքիս դո՛ւն ներշնչէ յոյս. Երկնից ու երկրի հըզօ՛ր Արարիչ:

Նշդրակուած սրտիս կեանք տուր վերջստին, Նորոգէ՛ իմ մէջ սէր ու մեղեդի, Ես ճակտիդ համար կը հիւսեմ դափնի. Նշդրակուած սրտիս կեանք տուր վերջստին:

ՀՐԱԶ ՔԱՅԱՐԵՆՑ